

Sum Benge, til at drive denne Forretning, og at man saa bestemte en haard Straf for enhver Anden, der drev Møbellaanerforretning, bestemte det som et delictum sui generis, at drive den Slags Forretninger uden Autorisation. Jeg tror, at man vilde kunne faae ret ordentlige Folk dertil, og jeg skal sige hvorfor. Det er naturligtvis klart, og det vil Enhver strax kunne sige sig selv, at man fik ikke de Ffolk dertil, som nu laane ud til 3—4—5 pCt.; af de Ffolk faar man selvfølgelig ikke en Dre at laane, naar man skal laane paa Møbler. Det er affirrat som, da man i sine unge Dage vilde laane 10 Kr., saa var man nødt til at gaa paa et Laanekontor, og man maatte strax være klar over, at Renten blev høi, hvis man ikke kjendte Nogen, som vilde laane En paa Ens Navn. Paa en saadan Maade tror jeg, at Staten kunde selv føre et betryggende Tilsyn, og naar de Vedkommende præsterede en anstændig Caution og bleve satte under Justitsministeriets eller en af det beskiftet Mands Tilsyn, vilde man opnaa den rette Kontrol, og den rette Konkurrence vilde finde Sted, idet de Alle gjenfaldig vilde konkurrere med hinanden, og de Skandaler, som i den senere Tid ere komne frem her i Kjøbenhavn om Møbellaan, vilde bortfalde, hvad jeg tror meget vanskelig vil kunne opnaas ad anden Vej. Jeg vil derfor spørge den høitæredede Justitsminister: Vil Deres Excellence ikke af Hensyn til det filantropiske Diemed gaa en anden Vej, og vil De stille Dem aldeles uwillig til at affatte et Lovforslag i den Retning, jeg har antydet. Jeg tror, at det vil være den bedste, ja overhovedet den eneste Vej at gaa.

Justitsministeren (Nellemann):

Ja, jeg skal i Anledning af de sidste Bemærkninger udtale, at det skal være meget langt fra mig at ville stille mig uwillig dertil. Evertimod, saavidt jeg kan overse i Diebliffet, forekommer det mig at være en ny Tanke, som har Krav paa megen Opmærksomhed; thi jeg tror ligesom den ærede sidste Taler, at der ikke vil vindes meget ved en Møbelbank eller noget Saadant, hvad enten den oprettes af Staten eller som en filantropisk Indretning, thi jeg tror som det ærede Medlem, at det er Hovedsagen, at Ffolk ville gjøre disse Forretninger i det Skjulte; de have i Reglen ikke Øyst til at være ved det. Jeg kan som sagt derfor ikke sige Andet, end at den Tanke, som det ærede Medlem fremkom med, forekommer mig virkelig at være en Tanke, som det er meget værd at prøve nærmere. Hvad angaar selve Lovforslaget og de Indbendinger, som

ere fremkomne herimod, vil det naturligtvis blive for vidtløftigt at gennemgaa Alt, men jeg skal tillade mig først at bemærke, at det godt kunde være, at det var rigtigere at kalde Loven „Lov om Mager“, eller „Lov om Straf for visse Arter af Mager“, men Grunden, hvorfor jeg har valgt en anden Titel, er egentlig kun for at markere, at det er noget Andet end den Overtrædelse af Loven af 6te April 1855, som bestaar i ved Ublaas i faste Eiendomme at tage mere end lobbestemt Rente, men for Resten er jo det Synspunkt, fra hvilket man tænker sig, at man skulde straffe disse Handlinger, ganske det samme som det Synspunkt, fra hvilket man straffer Mager. Derfor skulde jeg ikke have Noget at erindre imod, at man forandrer Lovforslagets Titel, saaledes at det kommer til at hedde: „Lov om Straf for visse Arter af Mager.“ Det er jo klart, at naar man vil afgjøre ved frit Skjøn, om der er taget overdreven Fordel i et Laaneforhold, maa man tage Hensyn til Risikoen. Det bliver et meget vigtigt Punkt og er ogsaa nævnt i Lovforslaget, men saa tror jeg, at netop de saa meget omtalte Møbellaan, som have været fremhævede i den senere Tid, kunne ikke fremhæves som Laan med stor Risiko. Det tror jeg ikke, at de ere, som de virkelig formes og vel ogsaa accepteres af Domstolene, thi netop derved, at man giver Forholdet den Karakter, at Debitor sælger sine Møbler til Kreditor, saa at de althaa blive Kreditors Eiendom, og at Debitor derefter faar dem til Laans af Kreditor, løber Kreditor forholdsvis kun en ringe Risiko, thi saa kan han jo kun komme til at tabe sine Benge, eller om man vil, udrykke det saa — det er vel ogsaa, hvad det i Virkeligheden er, og ikke blot, hvad der gives det Udseende af, — sin Sikkerhed ved ligesom kriminelle Handlinger fra Debtors Side. Han er sikret mod alle Kollisionstilfælde, der kunne opstaa paa det civile retlige Omraade. Han vil kunne vindicere Møblerne, dersom Vedkommende dør eller gaar fallit, og der vil ikke kunne blive Tale om, at han skal følge bag efter nogen Anden i Tilfælde af Konkurs, Cretation eller Sligt. Derfor synes jeg, at det er en Form, hvorunder der ikke er nogen stor Risiko. At det ikke gaar an længere at forsøge paa at afgrænse Begrebet Mager ved at opstille en bestemt Procent, ved at sige: man maa ikke tage 10 pCt. eller 12 pCt. eller saa, det er formentlig fra alle Sider indrømmet, og det tror jeg ikke, man vil bestride, at naar man der overhovedet skal drage nogen Grænse mellem det, der er strafbart og det, der ikke er strafbart, mellem det Tilladelige og det Ikke-Tilladelige, er det